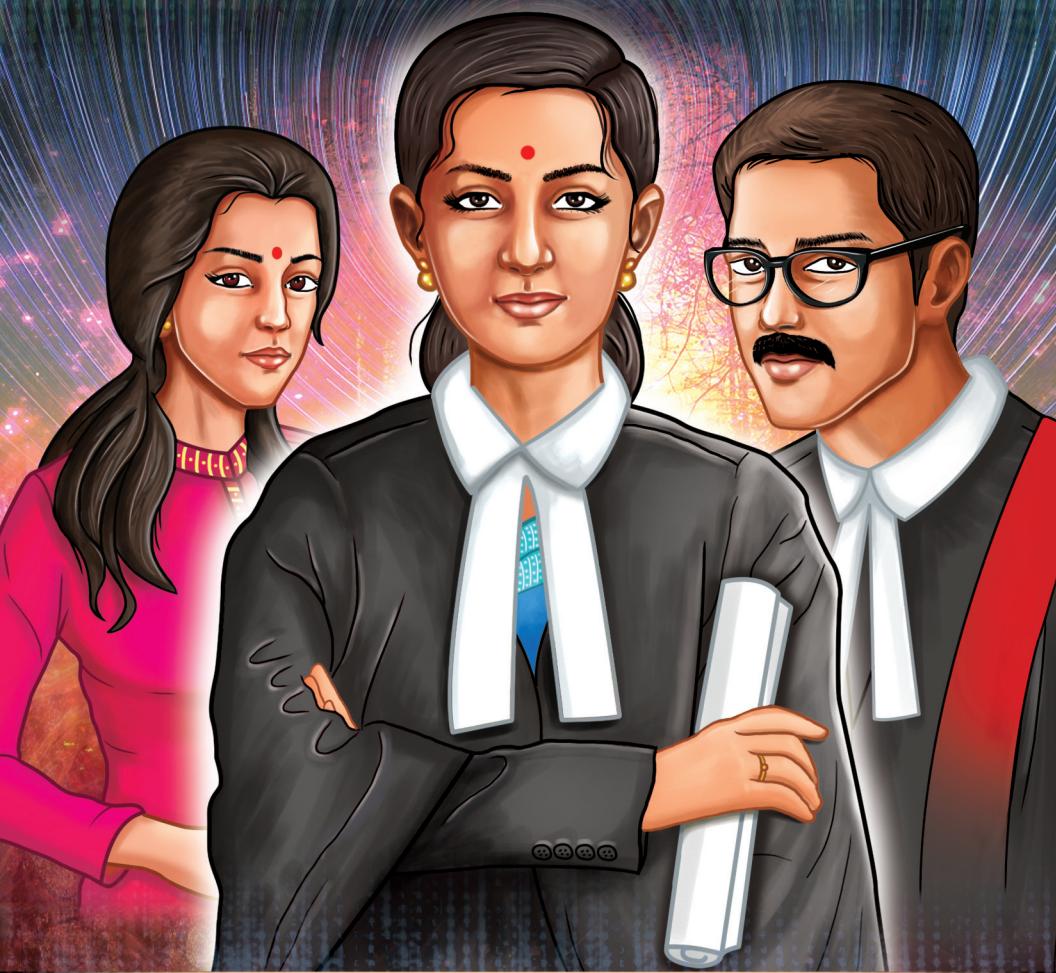

ಸ್ವೇಂಹ ಸಿಂಚನ

ಕಾದಂಬರಿ

ಪದ್ಮ ಗುರುರಾಜ್

Sneha Sinchana - novel by Padma Gururaj, No. 318, 11th Cross, ISRO Layout, Bangalore - 560 078, Published by PROWESS PUBLISHING & SOFTWARE SOLUTIONS, No. 21/36, YRK Towers, 2nd Floor, Thadikara Swamy Kail Street, Alandur, Guindy, Chennai - 600016

© ಪದ್ಮಾ ಗುರುರಾಜ್

ಪುಟಗಳು: 152

Pages : 152

ಮುದ್ರಣಗಳು : 2018

First Edition : 2018

ಕಾಗದ ಬಳಕೆ: 80 ಜಿ.ಎಸ್.ಎವ್. ಮಾಪ್ಲಿಥೋ,

Paper Used : 80 GSM Maplitho

ರಾತ್ರಿ : 1/8 ಡೇಮೀ,

Size : 1/8th Demy

ಬೆಲೆ : ರೂ 280/-

Price : Rs 280/-

Inner Layout : Shwetha Shashidhar,

Prathishta Pre-Press, TR Nagar, Bangalore-28

ಡಿ.ಪಿ.ಪಿ : ಶ್ರೀತಾತ್ತಿಧರ್, ಪ್ರತಿಷ್ಠ ಟ್ರಿ-ಪ್ರೈಸ್,

ಟಿ.ಆರ್.ನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು-28

ಸ್ನೇಹ ಸಿಂಚನ

ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊತ್ತು ಆರಾಮಾಸನದಲ್ಲಿ ಅಸೀನರಾಗಿದ್ದರು. ಶರೀರಕ್ಕಷ್ಟೇ ಆರಾಮ! ಮನಸು ಮಾತ್ರ ಚೆಂತೆಯ ಹೊರೆಯನ್ನೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಮಂಡಿನೋವಿನಿಂದ ಕುಂಟುತ್ತಾ ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಕಾಫಿ ಕಪ್ ಹಿಡಿದು ಬಂದರು. ಸ್ಥಾಮಿಯವರು ಅನುಕಂಪ ಬೆರೆತ ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯ ದನಿ ತೆಗೆದರು.

“ಮಂಗಳಾ... ನೀನ್ಯಾಕೆ ಕಾಫಿ ತರೋಕೆ ಹೋದೆ? ಕರೆದಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ಬರುತ್ತಿರಲ್ಲವೇ? ಮೋದಲೇ ನಿನಗೆ ಮಂಡಿನೋವು...”

“ಅಯ್ಯೋ... ಬಿಡಿ, ನನ್ನ ನೋವು ಇದ್ದದ್ದೇ. ಹಾಗಂತ ಯಾವ ಕೆಲಸ ತಾನೇ ಮಾಡದೆ ಬಿಡೋಕಾಗುತ್ತೇ ಹೇಳಿ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನಾನು ಕರೆದು ನೀವು ಬರೋ ಹೋತ್ತಿಗೆ ಕಾಫಿ ಆರಿ ಅಕ್ಕತೆಯಾಗಿರುತ್ತೇ. ಕುಂಟುವುದೋ. ನರಳುವುದೋ ಅಂತೂ ಆಗುವುದೆಲ್ಲಾ ಆಗಲೇಬೇಕಲ್ಲಾ... ಅಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮ ಕೆವಿ ಜೀರೆ ಮಂದ. ನಾನು ಬೊಬ್ಬಿ ಹಾಕಿದರೂ ನಿಮಗೆ ಕೇಳೋದು ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಹಾಯಾಗಿ ಕಾಲು ಚಾಚಿ ಕೂತು ಸೋಸೆಯಿರಿಂದ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋ ಭಾಗ್ಯ ನನ್ನ ಹಣೋಲೇ ಬರೆದಿಲ್ಲವಲ್ಲ”

“ಹೂಂ. ಅದನ್ನೇ ಎಷ್ಟೂಂತ ಹಲುಬುತ್ತಾ ಇರ್ತೀಯಾ”

“ನನ್ನದು ಹಾಗಿರಲಿ... ನೀವೇನು ಚೆಂತೆಯ

ಹುತ್ತವನ್ನೇ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶೂತಿದ್ವೀರಲ್ಲಾ”

“ಪನೂಂತ ಬೇರೆ ಕೇಳ್ತೇಯಲ್ಲಾ... ಅದನ್ನೂ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಬೇಕಾ? ನೀನು ಮಾತ್ರ ನಿರಾಳವಾಗಿದ್ದೀಯಾ?”

“ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ ಸಮಸ್ಯೆ ಭೂತಾಕಾರವಾಗಿ ಎದ್ದು ನಿಂತಿರೋವಾಗ...”

“ನಿಜವೇ... ಈ ರಾಮಾ ಕೃಷ್ಣಾಂತ ಹಾಯಾಗಿರಬೇಕಾದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೆಮ್ಮೆದಿಯ ನಿದ್ರೆಗೂ ಕತ್ತರಿ ಬೀಳುವರಂತಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಮುಗಿಯಿತು ಅನ್ನೋ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೊದಲಿಗೇ ಬಂದು ಶೂತಿದೆ...”

“ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ ಹೇಳಿ...” ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ನಿಡುಸುಯ್ದರು.

“ಇರೋ ಮೂರು ಮುತ್ತುಗಳು ಮೂರು ದಾರಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಾಗ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇರಲಿ. ಸದ್ಯ ಸುರಮೆಯದೇನು ಹೇಳು?”

“ಪನು ಹೇಳಾಳೆ. ಬಾಯೇ ಬಿಡೋದಿಲ್ಲ. ‘ತಾನುಂಟೋ ಮೂರು ಲೋಕ ಉಂಟೋ’ ಅಂತ ಗಂಡನ ಮನೆಯಿಂದ ಬ್ಯಾಗೋಗಳ ಸಮೇತ ಬಂದು ತಿಂಗಳಾಗ್ತಾ ಬಂತು. ಅಳಿಯಂದಿರಿಂದ ಒಂದು ಪೋನ್ನ ಸಹ ಇಲ್ಲ. ಇತ್ತ ತಲೇನೂ ಹಾಕಿಲ್ಲ. ನಾವು ಏನಂದುಕೋಬೇಕು?”

“ಯಾಕೋ... ಏನೋ ಸರಿಯಿಲ್ಲಾಂತ ಅನ್ನಿಸ್ತಿದೆ”

“ಪನೋ ಘಟೆತಿ ಮಾಡ್ಯೂಂದೇ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಮೊದಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ದುಡುಕು, ಹಟಕದ ಸ್ವಭಾವ, ಸಿಟ್ಟ ಮೂಗಿನ ತುದಿಲೇ... ಬಿಬ್ಬೆ ಮಗಳಾಂತ ಮುಚ್ಚಣಿ ಮಾಡಿದ್ದು, ಅವಳು ಕುಣಿಸಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಕುಣಿದಿರಲ್ಲಿ... ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಇದು. ನಾನು... ನನ್ನ ಮಾತೂರು ಅವಳಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯನೇ ಇಲ್ಲ. ಅಟಕ್ಕುಂಟು ಲೆಕ್ಕಾಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ. ಈಗ ಅನುಭವಿಸಬೇಕವ್ವೇ”

“ಈ... ನಿನ್ನದೆಲ್ಲಾ ಅತಿಯಾಯಿತು. ನಾನು ಮಾತ್ರ ಮುಚ್ಚಣಿ ಮಾಡಿದ್ದು... ನೀನು ಏನು ಕಡಿಮೆ ಮಗಳನ್ನು ಮೇರೆನೋದರಲ್ಲಿ... ಮುತ್ತಿನಂಥ ಇಬ್ಬರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ‘ಇನ್ನು ಸಾಕು’ ಅಂದರೆ ಕೇಳಿದೆಯಾ? ಬಂದು ಹೆಂಗಸೂ ಇಲ್ಲದಿರೋ ಮನೇನೂ ಬಂದು ಮನೇನಾ... ಮಗಂದಿರು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಹೆಂಡತಿ ಮಗ್ಗಳಿಗೆ ಬರುವರೆಗಷ್ಟೇ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮಾಂತ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರೋದು... ಅದೇ ಮಗಳಾದ್ದೆ ಕೊನೆತನಕ ತೌರುಮನೆ, ಹೆತ್ತಪರೂಂತ ಕಕ್ಕುಲಾತಿ ತೋರಿಸ್ತಾರೆ ಅಂತ ಹಟಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಸುರಮೇನ ಹತ್ತೆಯಲ್ಲ. ಈಗೇನಾಯ್ತು? ಅಳಣಿಂದಿರಿಗೆ ನಾನೇನು ಕಡಿಮೇಂತ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದ್ದಾಳೆ”

“ಹೂಂ... ನಮ್ಮ ಹಣಿಬರಹ... ನಾವಂದುಕೊಳ್ಳೋದೆಲ್ಲಾ ಹಾಗೇ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿಯೋರು ಯಾರು ಹೇಳಿ... ಈಗ ಅದೆಲ್ಲಾ ನೆನೆಸಿ ಕನವರಿಸ್ತಾ ಇದ್ದೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಮುಂದಿನದು ಯೋಚಿಸೋಣ”

“ಆಯಿತು. ಸುಮ್ಮನೆ ಕೂತರೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಯೋದು ಹೇಗೆ?”

“ಸರಿ... ಏನು ಮಾಡೋಣಾಂತಿದ್ದೀರಾ?”

“ಅದೇ... ಇವಳಿಂತೂ ಉಭ ಶುಭಾಂತ ಬಾಯಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅಳಿಯಂದಿರಿಗಾದ್ರೂ

ಪೋನ್ ಮಾಡಿ ವಿಚಾರಿಸ್ತೇನಿ”

“ಅಷ್ಟ ಮಾಡಿ... ಏನಾದ್ಲೂ ಸುಳಿವು ಸಿಗೆಬಹುದು”

“ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಏನೆಲ್ಲಾ ಮಾತು ಕೇಳಬೇಕೊಂತ ಆತಂಕವಾಗಿದೆ”

“ಆದರೆ... ಹೀಗೆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿರೋಚ್ಚಿಂತ... ವಿಷಯ ತಿಳಿದರೆ ಮುಂದಿನ ದಾರಿ ನೋಡಬಹುದಲ್ಲವಾ?”

“ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿನಿ. ನೇರವಾಗಿ ವಾಸುವಿಗೆ ಕರೆ ಮಾಡೋ ಬದಲು ಬೀಗರ ಜೊತೆ ವೇದಲು ಮಾತಾಡೋದು ಸರಿ ಅನ್ನಿಸುತ್ತೇ” ಮಿಡುಕಿದರು ಸ್ವಾಮಿ.

“ಆದೇನು ಮಾಡಿರೋ ಬೇಗ ಮಾಡಿ. ಕಾಲ ಕೆಳಿದಷ್ಟೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಿಗಡಾಯಿಸುತ್ತೇ. ಕೋತಿ ಹುಣ್ಣಿ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸ ಅಂತಾರಲ್ಲ ಹಾಗೆ...”

ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಕಾಲೆಳಿದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜ್ಯವಾದ ಅಡುಗೆ ಕೋಣೆಯತ್ತ ನಡೆದರು.

ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅಳಿದೂ ಸುರಿದೂ ಪೋನಿಗೆ ಧ್ವನಿಯಾದರು.

ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಬೀಗರನಿಸಿಕೊಂಡ ಶೇಷಾದ್ವಿಯವರೇ ‘ಹಲೋ’ ಎಂದರು.

ಸದ್ಯ, ವಾಸು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಮುಜಗರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಈ ವೇಳೆಗೆ ಆತ ಕಂಪನಿಯ ತನ್ನ ಕೂಬಿಕಲ್ ನಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನಲ್ಲವಾ?

“ಹಲೋ... ನಮಸ್ಕಾರ ಬೀಗರಿಗೆ. ಹೇಗಿದ್ದೀರಾ? ಎಲ್ಲಾ ಆರೋಗ್ಯವೇ?”
ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಕ್ಷೇಮ ಸಮಾಚಾರ ವಿಚಾರಿಸಿದರು.

ಶೇಷಾದ್ವಿಯವರ ಬಿಗಿಯಾದ ಸ್ವರ ತೂರಿ ಬಂತು.

“ಹೂರಂ... ಇದ್ದಿವಿ ಬಿಡಿ. ಇರೋದೇ ಚಿಂದಾಂತ ಅಂದೋಬೇಕು. ಅದಿರಲಿ... ನೀವುಗಳು ಕ್ಷೇಮ ತಾನೇ...” ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಕಾಯದೆ “ವನಂತಾಳೆ ಮಗಳು...”

“ಅದೇನು ಹಾಗಂತಿರ... ನಮ್ಮ ಮಗಳು ನಿಮ್ಮ ಸೋಸೆ ಅಲ್ಲವೇನು?”

“ಅಲ್ಲಾಂತ ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ? ಆದರ ಸೋಸೆ, ಸೋಸೆ ತರಹ ನಡ್ವೂಂಡರೆ ಸರಿ. ಹೀಗೆ ವಿಕಾಪಕ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿ ತಿಂಗಳಾದರೂ ಮುಖ ತೋರಿಸದೆ ಇದ್ದೆ ಏನಂತ ಕರೆಯಬೇಕು ಹೇಳಿ...” ಆಕ್ಷೇಪಣೆಯ ಸ್ವರ ಹೊರಡಿಸಿದರು.

“ಅದೇ ನಮಗೂ ಅರ್ಥವಾಗದ ವಿಷಯ. ನಿಮ್ಮಿಂದಲೇ ತಿಳಿಷ್ಟೋಣಾಂತ ಕರೆ ಮಾಡಿದ್ದು...”

“ಸರಿಹೋಯ್ಯಾ... ಹಾಗಿದೆ ನಾವಿಷ್ಟರೂ ಕತ್ತಲಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿವಿ ಅನ್ನಿ. ಸುರಮೆ ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವಾ?”

“ಇಲ್ಲವಲ್ಲ... ಅವಳು ಬಾಯೇ ಬಿಟ್ಟೆಲ್ಲ. ಅಳಿಯಂದ್ಲೂ ಇತ್ತು ಕಡೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಗಂಡ-ಹಂಡತಿ ನಡುವೆ ಮಾತುಕೇನೂ ಇದ್ದ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ನಮಗಂತೂ ತೀರಾ ಆತಂಕವಾಗಿದೆ”

“ಇಲ್ಲ ಅದೇ ಕಥೆನೇ! ಲಗ್ಗು ಆಗಿ ಆರು ತಿಂಗಳಾಗಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಹೀಗಾದೆ ಹೇಗೆ? ಏನು ತೊಂದರೆ ಅಂತಾದ್ದು ತಿಳಿದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾವೇನು ಮಾಡೋದು?”

“ಹಾಗಂದೆ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇನೂ ಜಗಳ, ವಿರಸ, ಅಸಮಾಧಾನ ನಡೆದಿಲ್ಲಾಂತೀರಾ?”

“ಇಲ್ಲ, ಇಬ್ಬರೂ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು. ಬೆಳಗು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತೆ ಮನೆ ಸೇರೋದು ರಾತ್ರಿ ಯಾವಾಗಲೋ. ನಮ್ಮ ಜೊತೆ ಮುಖ ಕೊಟ್ಟು ನಾಲ್ಕು ಮಾತಾಡೋಕೂ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪುರುಷೋತ್ತಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಶನಿವಾರ, ಭಾನುವಾರ ಬಂದ್ರೆ... ಶಾಪಿಂಗ್, ಪಾಟ್‌, ಪಿಕ್‌ನಿಕ್ ಅಂತ ಮನೆನೇ ಸೇರೋಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಜಗಳ, ಕಲಹ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು?”

“ಅಂದ್ರೆ... ಏನಾದ್ದು ತೊಂದ್ರೆ ಇದ್ರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯೇನೆ ಇರಬೇಕೊಂತೀರಾ?”

“ಹಾಗೇ ಅನಿಸುತ್ತೇ”

“ನೀವು ಮಗನ ಹತ್ತ ಮಾತಾಡಿ. ನಾವೂ ಸುರಮೇನ ವಿಚಾರಿಸ್ತೀವಿ” ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ಮಾತು ಮುಗಿಸಿದರು.

ಸ್ವಾಮಿ ಅಂದರೆ ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿ ದಂಪತೀಯದು ಚಿಕ್ಕ-ಚೊಕ್ಕ ಸಂಸಾರ.

ಮುತ್ತಿನಂಥ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳು. ರವೀಶ, ಸಿರೀಶ, ಮುದ್ದಿನ ಸುಪುತ್ರಿ ಸುರಮೆ. ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವಂಥ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ, ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಮಹಾನಗರದ ಒಳ್ಳೆ ಬಡಾವಹಯಲ್ಲಿ ಎರಡಂತಸ್ತಿನ ಮನೆ ಮಾಡಿದ್ದರು.

ಕಂದಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದರು. ಸಂಬಳದ ಜೊತೆ ಮೇಲು ಸಂಪಾದನೆಯೂ ಜೆನ್ನಾಗಿದ್ದರಿಂದ, ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಕಷ್ಟಗಳೇನೂ ಇಲ್ಲದ ಸಕಲವೂ ಸುಲಲಿತವಾಗೇ ಸಾಗಿತ್ತು.

ಅನ್ಯೋನ್ಯ, ಅನುರೂಪ ದಾಂಪತ್ಯ ಎನ್ನಲಾಗಿದ್ದರೂ, ಜಗಳ, ವಿರಸ, ವಾಗ್ಂಡಗಳಿಲ್ಲದ ಶಾಂತಿ-ನಮ್ಮದಿಯ ವಾತಾವರಣ ಮನೆಯಲ್ಲಿತ್ತು.

ಗಂಡನ ಅಧಿಕಾರ, ದರ್ಶಕದೆಂದು ಮಂಗಳಮೈ ಭಾಯಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಪತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವ ಗೃಹಿಣೀ ಪದವನ್ನು ಚಾಚೂತಪ್ಪದೆ ಪಾಲೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದವರು.

ರವೀಶ, ಸಿರೀಶ, ಸುರಮೆ ಮೂವರೂ ಅಸಾಧಾರಣ ಬುದ್ಧಿಶಾಲಿಗಳೇ. ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಅಪಾರ ಹೆಮ್ಮೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಪಕವಾತ್ ಪ್ರತಿ ಎಂದು ಸುರಮೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಮೆಚ್ಚುಗೆ.

ರೂಪ, ಬುದ್ಧಿವಚಿತಿಕೆ, ಗತ್ತೆ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನೇ ಹೋಲುವ ಸುರಮೆ ಎಂದರೆ ಅಷ್ಟುಮೆಚ್ಚು ತಲೆ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಮೇರೆಸಿದ್ದೇ ಮೇರೆಸಿದ್ದು.

“ನನ್ನ ಮಗಳು ಕಣೇ ಮಂಗಳಾ. ನಿನ್ನ ಹಾಗಲ್ಲ”

“ಹೌದು ಹೌದು. ಅದಕ್ಕೇ... ಮಗಂದಿರೇ ಸಾಕು... ಮಗಳ್ಯಾಕೇ ಬೇಕೂಂತ ರಾಗ ಎಳೆದದ್ದು!”

“ಅದು ಆಗ... ಇದು ಈಗ...” ಎಂದು ಸಮರ್ಥಸಿಕೊಳ್ಳುವರು.

“ಹೀಗೇ ಮುದ್ದು ಮಾಡ್ತಾ ಇರಿ. ನಾಳೆ ಹೋಗೋ ಮನೇಲೆ ನಮ್ಮ ಮಾನ ತೆಗೆತಾಳಿ? ಒಂದು ಕಾಫಿ ಸರ್ಯಾಗಿ ಬೆರೆಸೋಕೆ ಬರೋಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಹ್ಯಾಗೆ ಸಂಸಾರ ನಿಭಾಯಿಸ್ತುಕೇಂತ ನನಗೆ ಚಿಂತೆ”

“ಬಿಡೇ ನನ್ನ ಮಗಳೇನು ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ಅಡುಗೆ ಮನೇಲೆ ಕಸ ಮುಸುರೆ ಮಾಡ್ತೋಂದು ಜೀವನ ಸವೆಸಬೇಕೆಲ್ಲ. ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗೋಳು...”

“ಹೂಂ... ಇಂಜಿನಿಯರ್, ಡಾಕ್ಟರ್, ಅಫೀಸರ್ ಏನೇ ಆದ್ದೂ ಸೌಣಿ ಹಿಡಿಯೋದು, ಶೊಟ್ಟಿಲು ತೋಗೋದು ತಪ್ಪಲ್ಲ”

“ಅದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಕಾಲಕ್ಕಾಯಿತು. ಕಾಲ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣಂತ ಭೇದ ಮಾಡೋ ಹಾಗೇ ಇಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಾನೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಈಗ ನಮ್ಮ ರವೀನೇ ನೋಡು, ಹೇಗೆ ಹೆಂಡತೀ ಸಮಕ್ಕೆ ಅಡುಗೆ ಮನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕ್ಯೇ ಜೋಡಿಸ್ತಾನೆ?”

“ಅದೊಂದು ಹೆಂಡತಿ ಗುಲಾಮ ಅಂದ್ರೆ ಎಲ್ಲ ಗಂಡಸರೂ ಹಾಗೇ ಇರ್ತಾರಾ?”

“ಅಂಥೋರನ್ನೇ ಮುಡುಕಿದ್ದಾಯ್ತು...”

“ಅದೆಲ್ಲ ನಾವು ಅಂದುಕೊಂಡಪ್ಪು ಸಲೀಸಲ್ಲ. ಆ ಬ್ರಹ್ಮ ಯಾರನ್ನು ಯಾರಿಗೆ ಗಂಟು ಹಾಕಿರ್ತಾನೋ... ನಮ್ಮ ಕ್ಯೇಲಿ ವಿನಿಯತ್ತೇ?”

“ಈಗಿನ ಕಾಲದೋರು ಬುದ್ಧಿವಂತರು... ಎಲ್ಲ ಸರಿತೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಗಾರೆ. ಅಪ್ಪುಕ್ಕೂ ಅವರವರ ಅದ್ವಷ್ಟದ ಹಾಗೆ ಆಗಿರುತ್ತೇ...”

“ಹಾಗೇ ಆದ್ರೆ ನನಗೂ ಸಂತೋಷಾನೇ. ಏನಾದ್ದೂ ಎಡವಟ್ಟಿ ಮಾಡ್ತೋಂಡರೇಂತ...” ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಮಿಡುಕಿದರು.

“ಸುಮ್ಮನೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚೋಂದು ಕೊರಗಬೇಡ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾಲಾನೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತೇ. ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಅವಳ ಓದು ಮುಗಿದು ಮದುವೆ ಆದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಾನೇ. ಈಗಿನಿಂದಲೇ ಯಾಕೆ ಚಿಂತೆ ಮಾಡೋದು...”

“ಅವಳಿಗೂ ಮುಂಚೆ ಹುಟ್ಟಿರೋದು ರವಿ, ಸಿರಿ ಇಬ್ಬರೂ ಓದು ಮುಗಿಸಿ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಾಗಿದ್ದಾರಲ್ಲ... ರವೀದಂತೂ ಹಾಗಾಯಿತು”

“ಹೂಂ ಗಂಭೀರವಾದ ವಿಷಯಾನೇ. ಹಿರಿಯಣ್ಣನ ಚಾಳಿ ಮನ ಮಂದಿಗೆಲ್ಲಂತ. ಇನ್ನು ಈ ಸಿರೀಶ... ಎಂಥ ಸೋನೇನ ತಂದು ಮನ ಬೆಳಗುತ್ತಾನೋ ನೋಡೋಣ, ಏನೆಲ್ಲ ಅನುಭವಿಸಬೇಕೋ!”

“ಯಾಕೆ ಕೆಟ್ಟದನ್ನೇ ಉಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಹಾರ್ಕೆಸೋಣ. ಆಗಿ ಹೋಗಿರೋದಕ್ಕೆ ಹಳಹಳಿಸಿ ಏನು ಲಾಭಿ?”

“ಎಪ್ಪು ಸಲೀಸಾಗಿ ಹೇಳಬಿಡ್ಡಿರಾ... ಆದದ್ದಾಯಿತು ಅಂತ. ಹೆತ್ತೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿದು

ಹೋಗಿದೆ. ಹಿರಿಮಗ, ಕುಲಪತ್ರ. ಮನೆಗೆ ಬರೋ ಕುಲವಥು... ಹಾಗಿರಬೇಕು, ಹಿಗಿರಬಾರದೂಂತ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕನಸು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವು. ಎಲ್ಲ ಕಂಡ ಹಾಗೇ ಕರಿಗೋಯಿತಲ್ಲ. ನಮಗಂತೂ ಮಗ ಸೋಸೇಂತ ಮುಚ್ಚಿಸೆಯಾಗಿ ಬಾಳೋ ಅದ್ವೇಷಿಲ್ಲ... ಹೋಗಲಿ, ಆದ್ದರಿಂದ ರವೀನಾಡ್ರು ಸುಖಿವಾಗಿದ್ದಾನಾ? ತ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮಾಂತ ಮಜ್ಜಿಗೆ ಬಿಂದ್ರು ಕೈಬಾಯಿ ಸುಟ್ಟೊಂದು, ಹೆಂಡತಿ ಚಾಕರಿ ಮಾಡೊಂದು ಭಾಯಿ ಕಳೊಂಡಿದಾನಲ್ಲ...”

“ಆಯಿತು ಬಿಡು... ಇಬ್ಬರೂ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಸಂಪಾದಿಸ್ತಾರೆ. ಏನಾದ್ರು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇಶು. ಅವರವರ ತಲೆಗ ಅವರದೇ ಕ್ಯೇ...”

“ಇಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಕಾಫಿ ಲೋಟ ಗಲಬರಿಸಿ ಗೂತ್ತಿಲ್ಲ ರವೀಗೆ. ಹಸಿವೂಂದ್ದೇ ಏನೂಂತಲ್ಲೇ ತಿಳಿದ ಹಾಗೆ ಬಳಸಿದೆವು ಮುಕ್ಕಣಿನ್ನು, ಕುಗ ನೋಡಿ... ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಸುಸ್ತಾಗಿ ಹಸಿದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಅವನೇ ಅಡುಗೆ, ತಿಂಡಿ ಮಾಡ್ತಾನಂತೆ. ಆಮಹಾರಣಿ ಬರೋ ಹೋತ್ತಿಗೆ ರೆಡಿಯರಬೇಕಲ್ಲು”

“ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲಿ... ನಮ್ಮ ಕಾಲ ಹಾಗಿತ್ತು. ಇವರ ಕಾಲ ಹಿಗಿದೆ. ಬಿಡು, ಅದೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿದ ಕಢೆ. ಮುಂದೆ ಆಗಬೇಕಾಗಿರೋಂದು ನೋಡೋಣ”

“ಹೂಂ... ನಮ್ಮ ಸಿರಿಗಾಡ್ರು ಒಳ್ಳೆ ಮನೆತನದ ಹೆಣ್ಣು ಒಂದು ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಲಗ್ನ ಮಾಡಬೇಕಂತೆ... ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಹಣೇಲಿ ಏನು ಬರೆದಿದೆಯೋ? ಅವನೂ ಅಣ್ಣನ ದಾರಿನೇ ಹಿಡಿದು ಕಣ್ಣೇರಿ ಮದುವೆ ಮಾಡೊಂದು, ಹಾರ ಹಾಕೊಂದು ಒಂದರೆ ಹೇಳಿದೆ ಕೇಳಿದೆ...”

“ಅದಕ್ಕೇ ಅತಿಯಾಗಿ ಆಸೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟೊಬಾರದು. ನಾವು ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ರೆಡಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಬಾರದು ಬಪ್ಪದು... ಬಪ್ಪದು ತಪ್ಪದು ಅಂತ ಕೇಳಿಲ್ಲವಾ? ಪಾಲಿಗ ಒಂದಧನ್ನು ಒಮ್ಮೊಬೇಕು”

“ಅಷ್ಟೇ... ಅದೇ ಪಂಚಾಮೃತ ಅಂದೊಳೋಂದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪಂಚಾಮೃತದ ಬದಲಿಗೆ ಬಿಸಿ ತುಪ್ಪ ಆದರೆ... ನುಂಗೋಕಾಗೋಲ್ಲ ಉಗುಳೋಕಾಗಲ್ಲಾಂತ ಹಿಂಸೆ”

“ಆಯಿತು... ಈಗೆನು? ಆಗಿದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಸಿರಿ, ರಮೆಗಾಡ್ರು ಒಳ್ಳೆ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕು ತಾನೇ... ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋಣ... ದೃವೇಚ್ಚು ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ಆಗಲಿ...”

ಇಂಥಾ ಮಾತುಗಳು ಹಿರಿಯ ದಂಪತಿ ಬಿಡುವಾಗಿ ಕೂತಾಗಲೇಲ್ಲಾ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರನರಾವತ್ಸನೆಗೊಳ್ಳುವುದೇ ಇತ್ತು. ‘ನಾವು ಸಾಯಲ್ಲ, ಕೋಲು ಮುರಿಯಲ್ಲು...’ ಎನ್ನುವಂತೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಪೇಚಾಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ರವೀಶನ ಪ್ರೇಮ ವಿವಾಹ!

ರವೀಶ್ ಬಿಜ-ಎಂಬಿಇ ಮುಗಿಸಿ ಅದೇ ತಾನೇ ನಗರದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಸಾಫ್ಟ್-ವೇರ್ ಕಂಪನಿಯ ಉನ್ನತ ಉದ್ದೋಧಿಯಾಗಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಲಕ್ಷಕ್ಕೂ ಮೀರಿದ ಸಂಬಳ-ಸವಲತ್ತು ಪಡೆಯಿವಂತಾದ. ಹೆತ್ತವರ ಹಿಗ್ಗಿಗೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ.

ಮಗ ಕ್ಯೇಗೆ ಒಂದ... ಈವರೆಗಿನ ತಮ್ಮ ಮೂಜೆ, ಪ್ರತ, ತ್ಯಾಗಗಳೇಲ್ಲ ಸಾಫ್ಟ್-ಕವಾಗಿ

ಫಲ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಇನ್ನೇನು ಚಂದೊಳ್ಳಿ ಸೋಸೇನ ಮನೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕನಸು, ಆಶಯದಿಂದ ತುದಿಗಾಲಲ್ಲಿ ನಿಂತರು.

ಮಗ ಸೋಸೆ ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಸುಖಿದ ತೊಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ತೂಗುವ ದಿನಗಳಾಗಿ ಕಾದರು. ಸೋಸೇಯ ಕೈಲಿ ಕೂತ ಕಡೆ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಡಿಯುವುದು ಮಂಗಳಮ್ಮನ ಬಹು ದಿನದ ಹಂಬಲ!

ಅದನ್ನೇ ತಿರುಗಿ ಮುರುಗಿ ಹೇಳಿ ಗಂಡನ ತಲೆ ತಿಂದದ್ದೂ ಆಯಿತು.

“ಆಯಿತು ಮಾರಾಯಿ, ಅತಿಯಾಗಿ ಕನಸು ಕಾಣಬೇಡ. ಆಮೇಲೆ ನಿರಾಸೆ ಆದರೆ ಶಿಖರದಿಂದ ಪ್ರಪಾತಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಹಾಗಾಗುತ್ತೇ... ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಈಗಿನ ಕಾಲದ ಸೋಸೇರು ಗಂಡನ ಸಮಕ್ಕೆ ದುಡಿದು ಗಳಿಸುವವರು. ಅತ್ತೆ-ಮಾವನ ಸೇವೆ ಮಾಡ್ತಾರಾ... ಎಲ್ಲಾ ನಿನ್ನ ಭಾರ್ತಾತ್ಮಿ, ಸದ್ಯ ಅವಳ ಜಡ್ಡಿ ಒಗೆಯೋ ಗತಿ ನಿನಗೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು...”

ಕೇಳಿದ್ದೇ ಕೇಳಿ ಸಾಕಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿ ಮಡದಿಯನ್ನು ವಾಸ್ತವಕ್ಕೆ ತಂದುಬಿಟ್ಟರು.

“ಸಾಕು ಸುಮ್ಮಿನಿರಿ, ಎಲ್ಲಾ ಹುಡುಗೀರೂ ಹಾಗೇ ಇರ್ತಾರಾ? ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಅಮ್ಮಂಗೆ ತೀರಾ ಅಂಥಾ ಗತಿ ತಂದಿದೋಲ್ಲು”

“ನೋಡೋಣ. ಅಳಿಯನ ಕುರುಡು ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ತಿಳಿಯುತ್ತಲುವಾ?”

ಆ ದಿನಾನೂ ಬೇಗನೆ ಬಂದು ಹೋಯಿತು.

ರವೀಶ ತನ್ನ ಟೀಂಗೆ ಜ್ಯೋನಿಯರ್ ಆಗಿ ಹೋಸದಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿದ ಬೆಡಗಿ ರಾಗಿಶೇಯ ಮುದ್ದು ಮೋಗಕ್ಕೆ, ಜೇನಿನ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಮಾರು ಹೋಗಿಯಾಯಿತು.

ಶ್ರೀತಿ, ಪ್ರೇಮಗಳ ಹೋಳಿಯಲ್ಲಿ ಈಚಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ ಒಬ್ಬರನೊಬ್ಬರು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರದ ಸ್ಥಿತಿ ತಲುಪಿದರು. ಮದುವೆ ಮಾತಿಗೆ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬಧ್ಯರಾದ ಹೆತ್ತವರು ಒಪ್ಪಲೆಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದೋ ಅಧವಾ ಅಷ್ಟಲ್ಲ ಕಾಯಲು ತಾಳೆಯಿಲ್ಲದೆಂದೋ ಅಂತೂ ರಿಜಿಸ್ಟರ್ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಾರಗಳ ಸಮೇತ ಮನಗೆ ಬಂದರು.

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ ಕೇಳಿದೆ ದಿಧೀರನೆ ಬಂದು ನಿಂತ ಜೋಡಿಯ ಕಂಡು, ಹೆತ್ತವರ ಎದೆಗೇ ಒದ್ದ ಹಾಗಾಗಿ ಬವಳಿ ಬಂದು ಬೀಳಿದಿದ್ದುದು ಪವಾಡ!

ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಗರಬಡಿದವರಂತೆ ಇಷ್ಟ ಹಿರಿಯ ಜೀವಗಳು ನಂತರ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲದೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೊಂದಿಗೆ ರಾಜಿಯಾದರು.

“ಅಗಿದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನು ಆ ಬಗ್ಗೆ ತಲೆ, ಮನಸ್ಸು ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೋದು ಬೇಡ.

ನಾವು ಬೇಕೆಂದರೂ ಬೇಡವೆಂದರೂ ಯಾವುದೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗೋಲ್ಲ. ಏನೋ ಶ್ರೀತಿಯ ಮಚ್ಚಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಜೋಡಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಪಾಡಿಗೆ ಇದ್ದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಬಿಡು”

“ಹೇಗ್ರೀ ಬಿಡೋದು? ಮಡುಗಿಯೇನೋ ಮುದ್ದಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಂತ ಜೆನ್ನುದ ಸೂಜೀಲೆ ಕಣ್ಣ ಚುಚ್ಚೋಳೋಕೆ ಆಗುತ್ತಾ? ಜಾತಿ ಅಲ್ಲ... ಜನ ಅಲ್ಲ... ಅಂದ್ರ ಮದ್ದ, ಮಾಂಸ ತಿನ್ನೋ, ಕುಡಿಯೋ ಪೈಕಿ... ಹ್ಯಾಗೆ ಒಮ್ಮೋಬೇಕು ಹೇಳಿ. ನಾನಂತೂ

ದೇವರ ಕೋಟೆ, ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಹೊರ್ಚಾಗಿ ಇದ್ದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಅಷ್ಟೇ”

“ಹಾಗಂದ್ದೆ ಹೇಗೆ ಮಂಗಳಾ! ಸೊನೇಂತ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಮನೇಲಿ ಓಡಿಯಾಡೋ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಇದ್ದೆ ಇರುತ್ತೆ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದ ಸೊಸೆ ಕೈಲಿ ಕಾಫಿ ಮಾಡಿಸೋಂದು ಕುಡಿಯೋ ನಿನ್ನ ಕನಸಿನ ಗತಿ ಏನು?”

“ಅಯ್ಯೋ... ಸೊಸೆ ಕೈಲಿ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸೋಳ್ಳೋ, ಹಾಯಾಗಿರೋ ಅದ್ವಷ್ಟ ಕನಸು, ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಕನಸೇ ಆಯಿತು ಬಿಡಿ. ಎಲ್ಲ ನನ್ನ ಹಣೆಬರವ!”

ಮಡದಿಯ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಪಸೆಯಾಡಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಸ್ವಾಮಿ ಮೆದುವಾದರು.

“ಭೇಂ, ಹಾಗ್ಯಾಕೆ ನೂಂದುಕೊಳ್ಳೀಯಾ? ನಮಗಿನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಮಗ ಇದ್ದಾನ್ನಲ್ಲ. ಅವನಾದರೂ ನಿನ್ನ ಕನಸು ನನಸು ಮಾಡ್ತಾನೇಇಂ”

“ಹೂಂ... ಹಿರಿಯಣ್ಣನ ಚಾಳಿ ಮನೆ ಮಂದಿಗೆಲ್ಲಾ... ಇವನು ಇನ್ನೇಂಥಾ ಅರಗಿಳೇನಾ ತರ್ಥಾನೇಂತ ಆಸೆ ಪಟೋಂದು, ನಿರಾಸೆಯಾಗೋಳಿತ್ತಿಂತ... ಹಾಗೆ, ಹೀಗೇಂತ ಅಂದೋಳ್ಳೋದೇ ಬೇಡ. ಹೇಗಾಗುತ್ತೋ ಆಗಲೀ” ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಮಂಗಳ ಹಾಡಿದರು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ.

ರಾಗಿಳಿ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅತ್ಯೇ ಮನೆ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ್ದು. ಮರುದಿನವೇ ಮಧುಚಂದ್ರವೆಂದು ಮಾರಿಪ್ಪಾಗೆ ಹಾರಿದರು.

ವಾರದ ನಂತರ ವಾಪ್ಸೋ ಬಂದ ರಾಗಿಳಿ ಅತ್ಯೇ-ಮಾವನ ಕಾಲಿಗೆ ಎರಗಿ ಆಶೀರ್ವಾದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋದು ಹಾಗಿರಲಿ, ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಖ ಕೊಟ್ಟಿ ಮಾತನಾಡಲೂ ಇಲ್ಲ. ನಾದಿನಿ, ಮೈದುನರಿಗೆ ಕಾಟಾಚಾರಕ್ಕೆ “ಹಲೋ” ಹೇಳಿ ಬೆಡ್ ರೂಂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಯಿತು.

ರವೀಶ ಮಡದಿಗೆ ಕಾಫಿ, ತಿಂಡಿ, ಉಟಟವೆಲ್ಲಾ ರೂಂ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಮಾಡುವನು. ಬೆಳಗು ಎಂಟಕ್ಕೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಟಟ, ಉಪಚಾರ, ವಿಹಾರವೆಲ್ಲಾ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡೇ ತಡರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೋಟೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವರು ನವದಂಪತೆ.

ಮಂಗಳಮ್ಮೆನಿಗೂ ಇದ್ದುದರಲ್ಲಿ ನಿರಾಳವಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲಿ... ಯಾವಾಗ ಮಡುಗಿ ಅಡುಗೆಮನೆ, ದೇವರಕೋಟೆಗೆ ನುಗ್ಗಿ ಬಿಡುವಳೋ ಎಂಬ ಆತಂಕ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು.

ಆದರೂ ಮನೆ ಸೊಸೆ ಅಂದರೆ ಇಷ್ಟೇನಾ... ಹೀಗೇನಾ? ಎಂದು ಮನಸಿಗೆ ಪಿಣ್ಣಿನಿಸುವುದು.

ಹೀಗೆ ಸೇರಿದ ಮನೆಗೆ ಅಂಟಿಯೂ ಅಂಟದಂತಿದ್ದಳು ರಾಗಿಳಿ, ತಿಂಗಳಾಗುತ್ತೋದೇ ರವೀಶ ಹೇಳಿದನು :

“ಅಪ್ಪಾ... ನಾನು, ರಾಗಿಳಿ ನಮ್ಮೆ ಕಂಪನಿ ಹತ್ತಿರಾನೇ ಹೊಸ ಅಪಾಟ್-ಮೆಂಟ್ ತಗೊಂಡಿದ್ದೀವಿ. ಈ ವಾರದ ಕೊನೇಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಶಿಷ್ಟ್ ಆಗ್ನೀವಿ”

“ಯಾಕೋ ರವಿ, ಮಡುವೆಯಾಗಿ ಬಂದು ತಿಂಗಳೂ ತುಂಬಿಲ್ಲ.. ಆಗಲೇ

ಹೀಗಾ?” ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಮಿಡುಕಿದರು.

“ಹಾಗಲ್ಲಿಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ನಮ್ಮೆ ಕಂಪೆನಿ ಆಫೀಸಿಗೆ ತುಂಬ ದೂರ. ದಿನಾ ಓಡಾಡೋದು ಕಷ್ಟ ಗಂಟೆಗಳ ಲೆಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಟ್ಯೂಂ ವೇಸ್ಟ್, ಆಯಾಸ ಬೇರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ ನಿಮಗೂ ಮುಜಗರ... ರಾಗಿಣಿಗೂ ಇಲ್ಲಿ ರೀತಿ-ನೀತಿ, ಉಟ-ತಿಂಡ ಸರಿಹೋಗ್ನಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತಿಗೆ ಮಾತು ಬೆಳೆದು ಮನಸ್ಸು ಕೆಡಿಸೋಂಡು ದೂರವಾಗೋಕ್ಕಿಂತ ಈಗಲೇ ಬೇರೆ ಹೋಗೋದು ಒಳ್ಳೆಯದೂಂತ...”

“ಅಲ್ಲಾ ರವೀ...” ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆದರು.

ಸ್ವಾಮಿಯವರು ‘ಮಂಗಳಾ ಸುಮ್ಮನಾಗು... ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡೋಂಡು ಹೋರಣು ನಿಂತಿರೋರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಸರಿಯಪ್ಪೆ ರವಿ, ನಿಮ್ಮಪ್ಪೆ. ನಿಮ್ಮ ಅನುಕೂಲ ನೋಡೋಣಿ, ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಲಿ’ ಎಂದುಬಿಟ್ಟರು.

“ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ನಾವೇನು ಉರುಬಿಟ್ಟು, ದೇಶಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ನಿಲ್ಲ ತಾನೇ... ಇಲ್ಲೇ ಇರ್ತೀವಿ. ಟ್ಯೂಂ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗೆಲ್ಲ ಬರಾ, ಹೋಗ್ನಾ ಇರ್ತೀವಿ, ಆಯಿತಾ?” ರವೀಶ್ ಮುಖಿ ಸಳ್ಳಿದಾಗಿಸಿಕೊಂಡ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತು ಹೇಳಿದ.

‘ಇಂಥ ಕಣ್ಣೋರೆಸುವ ಮಾತಿಗೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೋರೆಸಿಕೊಂಡರು ತಾಯಿ.

ಮಗ-ಸೋಸೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋರಣ ಮೇಲೆ ಖಾಲಿಯನಿಸುವ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತರು.

‘ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ವರುಷಗಳು ಗಳಿಯ ಹಾಗೆ ಸಾಕಿದ ಮಗನನ್ನು ಹದ್ದು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದ ಹಾಗಾಯಿತಲ್ಲಾ’ ಎಂದು ಹಲುಬಿದರು.

ಸ್ವಾಮಿ ಮನಸು ಕಲ್ಲಾಗಿಸಿಕೊಂಡಾಗಿತ್ತು.

“ಲೇ ಇವಳಿ. ಈಗಲೇ ಅತ್ತ ಮುಗಿಸಬೇಡ. ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿಸಲಿಕ್ಕೆಂದು ಇನ್ನೂ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆತ್ತಿದ್ದೀರ್ಯಾ. ಈಗಲೇ ಕಣ್ಣೋರು ಕೊಡ ಖಾಲಿ ಮಾಡೋಂಡರೆ ಹೇಗೆ?”

ಆದರೂ ಹೆತ್ತೆ ಕರುಳು, ಎದೆ ಅಳಲು ಅತ್ತೇ ಮುಗಿಸಿತು.

ದಿನಗಳಿಂದ ಸರಿಯವ ಕಾಲ...ಎಲ್ಲಾ ಉರಿ, ಸಂಕಟವನ್ನು ಮರೆಸಿತು. ಮಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದ ನಿವಾರಿಕ್ಕೆ ಶ್ರಮೇಣ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು. ಮತ್ತೆ ಜೀವನ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಹಳಗಳ ಮೇಲೆ ಓಡತೋಡಿತು.

ಒಂದರಡು ಸಲ ಮಗನ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಮನೆದು ಹೋಸ ಮನೆಗೂ ಹೋಗಿ ಬಂದರು ದಂಪತ್ತಿ. ಅಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಷ ಪಡುವ ಬದಲು ಮುದ್ದಿನ ಮಗ ಮಾಡ್ಯಲ್ರೂ ಕಿಚನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೈಬಾಯಿ ಸುಷ್ಪಿಹೋಳ್ಳವುದು ಕಂಡು ನೊಂದುಹೊಂಡದ್ದೇ ಆಯಿತು.

ರವಿಯದ್ದಂತೂ ಹೀಗಾಯಿತು.

ಇನ್ನು ಮುಂದಿನದ್ವಾದರೂ ನೋಡಬೇಕು. ಮನಸ್ಸು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡರು ದಂಪತೆ.

ಆ ಬಗ್ಗೆ ಮನಸ್ಸು ಹತ್ತಿರ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತಾಡಿದರು.

“ಪನಪ್ಪು ಸಿರಿ... ನಿನ್ನಮೂ ಓದು ಮುಗಿದು, ವಕೀಲಿ ವೃತ್ತಿನೂ ಮಾಡಿದ್ದೀರು. ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಲಗ್ಗುದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕ್ಕಳುವಾ?”

“ಅದಕ್ಕಿನೂ ಸಮಯವಿದೆ. ಈಗಲೇ ಏನವಸರ?”

ಸಿರೀಶ ಮಾತು ತೇಲಿಸಿದ.

“ಹಾಗಂಬೇನು? ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡಬೇಡವಾ? ಸರಿಯಾದ ವರುಸ್ಥಿಗೆ ಮದುವೆ, ಮಕ್ಕಳೂಂತ ಆದ್ದೆ ಜಿಂದ. ಅಥವಾ ನಿಮ್ಮಣಿನ ಹಾಗೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರೆನು?”

“ಭೇ, ಭೇ... ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಸಮಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಜಡ್ಜೆ ಎಕ್ಕಾಗೆ ಓದಿದ್ದಿನಿ. ನನ್ನ ಗುರಿ ಸಾಧಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಮದುವೆ ಯೋಚನೆ. ಮೊದಲು ಸುರಮೇದು ಆಗಲಿ. ಆಮೇಲೆ ನೋಡೋಣ”

“ಅವಳಿನೂ ಓದಾತ್ಮಕಾಳಿ. ಕೋರ್ಸ್ ಮುಗೀಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವರ್ಷ ಬೇಕು. ನೀನ್ಯಾಕೆ ಅವಳಿಗಾಗಿ ಕಾಯಬೇಕು. ಇರೋ ಒಬ್ಬ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಾವೇ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳೋವಿ”

“ಅದ್ದೆ ಇನ್ನೇರಡು ವರ್ಷ ನಾನು ಹಸೆಮಣಿ ಹತ್ತೆಲು ತಯಾರಿಲ್ಲ. ನಾನು ಎಂ.ಎಲ್ ಸಹ ಓದಬೇಕೊಂತಿದ್ದಿನಿ. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಸುರಮೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಡಿ. ಮನೇಲಿ ಬೆಳೆದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳನ್ನಿಟ್ಟೊಂದು ಮದುವೆಯಾಗೋಕೆ ನನಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ”

“ಸರಿಯಪ್ಪು... ನಿನ್ನಿಷ್ಟು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ ಪ್ರೇಮಾಂತ ಏನಾದ್ದೂ ಎಡವಟ್ಟು ಮಾಡೊಂಡರೆ ಅಂತ ನಿಮ್ಮಮುನ್ ಆತಂಕ”

“ಹಾಗೇನೂ ಆಗೋಳ್ಳ. ಏನೇ ಆದರೂ ನಿಮ್ಮ ಒಬ್ಬಿಗೆ, ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದೇ ನಾನು ಲಗ್ಗ ಆಗ್ರೀನಿ. ಜಿಂತೆ ಬಿಡಿ”

ಎಂದಾಗ ಅದೂ ಸರಿಯೇ ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಸುಮೃದ್ಧಾದರು.

“ಅರೇ ಮಂಗಳಾ... ನೀನು ಸೋಸೆ ಕ್ಕೆ ಕಾಣಿ ಕುಡಿಯೋ ಅಜೆಂಡಾ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ವರ್ಷ ಮುಂದೆ ಹೋಯಿತಲ್ಲೇ”

ಮುಖ ಬಾಡಿಸಿಕೊಂಡ ಮಡದಿಯನ್ನು ನಗಿಸಲು ನೋಡಿದರು.

“ಬಿಡಿ, ಅಂಥಾ ಆಸೇನೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಕೈಬಿಟ್ಟಾಗಿದೆ. ನಮಗೇನೂ ಸೇವೆ ಮಾಡೋದು ಬೇಡ. ಗಂಡ-ಹೆಂಡತಿ ಚೆನಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು. ಈಗ ರವೀ ಅವಸ್ಥೆ ನೋಡಿರೆ...”

“ಹೂಂ, ನೋಡಿದ್ದೂ? ಅದೇ ಜಾಣಿರ ಲಕ್ಷಣ. ಇಲ್ಲಸಲ್ಲಿದಕ್ಕೆ ಕೊರಗೋದು ಬಿಟ್ಟು ಇರೋದನ್ನು ಇದ್ದ ಹಾಗೇ ಒಮ್ಮೊಂದು ಬಿಡೋದು”

“ಅಪ್ಪಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಏನಿದೆ? ನಾವು ಆಸೆ ಪಡೋದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿಯೋರು ಯಾರಿರ್ತಾರೆ? ದೇವರಾಗಲು ಮೂರೇಗೇಣ ಎಂದು ರಾಜೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲವಲ್ಲ...”

ಸಿರೀಶನ ಮನದಿಂಗಿತ ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಮಗಳು ಸುರಮೆಯ ವಿಷಯ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

“ಅದೂ ಸರಿಯೇ. ಬೆಳೆದ ಮಗಳನ್ನಿಟ್ಟಿಂಡು ಮಗನ ಮದುವೆಗೆ ಅವಸರ ಯಾಕೆ? ಮದುಗಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹಿರಿದು. ನಾವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಅವಳನ್ನು ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ನೆಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಹಗುರಾಗುತ್ತೇ...ಏನಂತೀಯಾ?”

ಅಧಾರಂಗಿಯ ಸಲಹೆ ಕೇಳುವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮಾಡಿದರು.

ಸ್ವಾಮಿಯವರ ರೀತಿಯೇ ಹಾಗೆ. ತಾವು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಿ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ನಂತರೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೇಳುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆಕೆಯ ಮಾಂಸುಟ್ಟುವಿಕೆ ಮಾತ್ರ, ಅನಿಸಿಕೆ, ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಏನೇ ಇದ್ದರೂ ಅಂತಿಮ ನಿರ್ಧಾರ ಮಾತ್ರ ಮನೆ ಯಜಮಾನನಾದ ತಮ್ಮದೇ ಎಂದು ಎಂದೋ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಾಗಿತ್ತು.

ಮಂಗಳಮ್ಮೆ ಸಹ ಪತಿಯ ಈ ಸ್ವಾಭಾವಕ್ಕೆ ಎಂದೋ ಒಗ್ಗು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಎದುರಾಡದೆ ಗಂಡನ ರಾಗಕ್ಕೆ ತಾಳ ಕುಟ್ಟುವರು.

ತಂಗಲೂ ಹಾಗೆಯೇ... “ಹೌದುರಿಂ... ನನಗೂ ಅದೇ ಸರಿಯಿನಿಸುತ್ತೇ ರಮೆಯ ಲಗ್ಗು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ಪ್ರಾಯದ ಮಗಳನ್ನು ಮನೆಲಿಟ್ಟಿಳೋದಂದೆ ಸೆರಗಲ್ಲಿ ಕೆಂಡ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಹಾಗೇ. ಮನೆ ಸೇರೋದು ಅರ್ಥ ಗಂಟೆ ತಡವಾಡು ಜೀವ ಅಲ್ಲಾಡ ಹೋಗುತ್ತೇ ಅವಳನ್ನು ಒಂದೊಳ್ಳೆ ನೆಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಿಶ್ಚಿಂತೆ”

“ಹೇಗೂ ಇದೇ ಕೊನೆ ಸೆಮಿಸ್ಪರ್ಶೋ, ಹಾ ಹೂಂ ಅನ್ನೋದರಲ್ಲಿ ಮುಗಿದೇ ಬಿಡುತ್ತೇ. ವರಾನ್ಸೇಷನೆ ಶುರು ಮಾಡಿಬಿಡೋದೇ”

“ಹೂಂ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಮೇನೂ ಒಂದು ಮಾತು ಕೇಳಿದ್ದೆ ಒಳ್ಳೆದೇನೋ. ಈಗಿನ ಕಾಲದೊರು ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೇಮಾಂತ ಏನೋ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರ್ತಾರೆ! ಈಗ ನಮ್ಮ ರವೀನೇ ಇಲ್ಲವಾ?”

“ಭೇಂ, ರಮೆ ಅಂಥೋಳಲ್ಲ. ಅದೂ ನನ್ನ ಮಗಳು. ಆದ್ದೂ ವಿಚಾರಿಸೋಣ ತಾಳು” ಎಂದರು.

ಕೈಗೆ, ಮಾತಿಗೆ ಸಿಗದವಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕೇಳುವಪ್ಪೆರಲ್ಲಿ ಸಾಕಾಯಿತು.

ಸುರಮೆಯಿಂದ ಲಗ್ಗುದ ಮಾತಿಗೆ ಅಂಥಾ ವಿರೋಧವೇನೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ “ಈಗಲೇ ಮದುವೆ ಬೇಡ. ನನ್ನ ಕೋಸ್ರೋ ಮುಗಿದು, ಜಾಬ್ ಹಿಡಿದ ಮೇಲೆ ಲಗ್ಗುದ ವಿಚಾರ”

“ಸರಿ... ಮಗಳ ಕಡೆಯಿಂದ ಹಸಿರು ನಿಶಾನೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ, ಯೋಗ್ಯ ವರನಿಗಾಗಿ ಮದುಕಾಟ ಆರಂಭವಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಸರಿಹೊಂದುವ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಿಸುವಪ್ಪರಲ್ಲೇ ಆರು, ಎಂಟು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದವು. ಸುರಮೆಯ ಅಂತಿಮ ಸೆಮಿಸ್ಪರ್ ಮುಗಿದು ಡಿಸ್ಟಿಂಕ್ನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾಪ್ರೋವೇರ್ ಇಂಜಿನಿಯರಾಗಿ ಹೊರಬಂದಳು.

ಅಗಲೇ ಕ್ಯಾಂಪಸ್ ಸಂದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಖ್ಯಾತಿಯ ಕಂಪೆನಿಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆ ಉದ್ಯೋಗವೂ ದಕ್ಷಿತು.

ಸುರಮೆ ಸಹ ಹೆಚ್ಚು ತಕರಾರು ಮಾಡದೆ ವಾಸುದೇವನ ಸಂಬಂಧ ಒಟ್ಟೊಂಡಳು, ಅದೂ ನಾಲ್ಕುರು ಕಾಫಿ ಡೇ, ಖಾಸಗಿ ಭೇಟಿಯ ಮಾತುಕರೆಯ ನಂತರೆ.

ಸ್ವಂತ ಮನೆ, ಹಣಕಾಸಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದ ಸಂಸಾರ. ವಾಸು, ಅವನ ಅಕ್ಕೆ ವನಜ, ಇಬ್ಬರೇ ಮಕ್ಕಳ ಚಿಕ್ಕ ಸಂಸಾರ.

ವನಜ ಆಗಲೇ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಗಂಡ, ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಲಂಡನ್ ವಾಸಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ವಾಸು ಸಹ ಆಟೋಮೊಬೈಲ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್, ಸ್ವರದ್ವಾಪಿ.

ಅಂಶೂ ಲಗ್ಗು ನಿಶ್ಚಯವಾಯಿತು.

ಒಬ್ಬಳೇ ಮುದ್ದಿನ ಮಗಳಿಂದು ಸ್ವಾಮಿ ದಂಪತಿ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡದೆ ಅದ್ವಾರಿಯಾಗಿ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದರು.

ಎಲ್ಲಾ ಸರಿಯಾಯಿತು ಎಂದು ನಿರಾಳವಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ, ಸುರಮೆ ಮತ್ತೆ ತೌರಿನ ಮಡಿಲು ಸೇರಿದ್ದ ಹೆತ್ತವರಿಗೆ ಬಗೆಹರಿಯದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಯಿತು.

ಒಂದು ಸುಂದರ ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬಾಗುಗಳ ಸಮೀತ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದ ಮಗಳನ್ನು ಕಂಡು ದಂಪತಿಗೆ ಅನಂದ. ಆತಂಕ ಎರಡೂ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಮೇಳವಿಸಿತು.

“ಇದೇನೇ ರಮಾ... ಹೀಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಬಂದಿದ್ದೀಯಾ?”

“ಒಂದು ಪ್ರೋನಾದರೂ ಮಾಡಬಾರದಾ?”

“ನಿನ್ನಪ್ಪನೋ... ಅಣ್ಣನೋ ಒಂದು ಕರ್ಮಾಂಡು ಬರ್ತಿದ್ದರಲ್ಲಾ”

ಇಬ್ಬರೂ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಜಡಿಮಳಿಗರಿದರು.

“ಅದೆಲ್ಲ ಯಾಕೆ? ನಾನು ಹಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಮನೆ ದಾರಿ ನಂಗೊತ್ತಾಗೋಲ್ಲವಾ?”

“ಆಯಿತು. ಆದರೆ ಅಳಿಯಂದಿರು ಎಲ್ಲಿ? ಯಾಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ?”

“ಅವರ ಕೆಲಸ ಅವರಿಗೆ... ಅದಿರಲಿ, ನಾನಿಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಇರೋಕೆ ಬಂದಿದ್ದೀನಿ”

“ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಇರು ಮಗಳೇ. ಇದೂ ನಿನ್ನ ಮನೇನೇ. ಆದ್ದೆ ಏನು ವಿಷಯಾಂತ ಹೇಳಿದೆ ಜೆನ್ನಾಗಿರ್ತು” ಸ್ವಾಮಿ ರಾಗವೆಳೆದರು.

“ವಿಷಯ ಏನಿರುತ್ತೆ? ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬೇಜಾರಾಯ್ಯ. ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅಂತಿಮೊಳ್ಳೆ, ಅಬ್ಬಬಾಪ್ಪ ಎಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿರಾ. ನಾನೀಗ ಆಫೀಸಿಗೆ ಹೊರಡಬೇಕು. ತಿಂಡಿ ಆಗಿದ್ದೆ ಕೊಡಮ್ಮೆ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅಲ್ಲೇ ತಿಂದೊತ್ತೀನಿ”

ಎಂದು ಸರಸರನೆ ತನ್ನದಾಗಿದ್ದ ಬೆಂದೋರೂಂನತ್ತೆ ನಡೆದಳು.

“ಇರು. ಇದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ತರ್ತಿನಿ. ಖಾಲಿ ಹೊಟ್ಟೆಲಿ ಹೋಗಬೇಡ” ಮಂಗಳಮೈನ ಶಾಯಿ ಕರುಳು ಜಾಗೃತವಾಯಿತು.

ಅರೆಬರೆಯಾಗಿದ್ದ ಉಪಿಟನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಮಾಡಲು ಹೊರಟರು. ಯಾವುದೂ ಬಗೆಹರಿಯದೆ ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಆರಾಮಾಸನದಲ್ಲಿ ಒರಗಿ ಅಂದಿನ ಪತ್ರಿಕೆ ಹಿಡಿದು ಕಣ್ಣಾಡಿಸತ್ತೊಡಗಿದರು.

ಆ ನಂತರವೂ ಇಬ್ಬರೂ ಮಗಳ ಬಿಗಿದ ತುಟಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ನಾಲ್ಕಾರು ಸಲ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ಫಲವಿಲ್ಲವಾಯಿತು.

ಏನಾದರೂ ನೇವ ಹೇಳಿ ಜಾರಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಯಿತು.

ಪ್ರಶ್ನೆ, ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯಿತು.

ಕೊನೆಗೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಮಗ ಸಿರೀಶನ ಸಹಾಯ ಕೇಳಬೇಕಾಯಿತು.

ಸಣ್ಣದರಿಂದಲೂ ಅಣ್ಣ-ತಂಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದರು. ಸಲುಗೆ, ಸ್ನೇಹ ಬೆಸೆದೆಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅದೇ ರವೀಶನಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಾಗಿ ಸದರವಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ವಯಸ್ಸಿನ ಅಂತರವೂ ಕಾರಣವಿದ್ದೇತು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಎಷ್ಟೇ ಕಿತ್ತಾಡಿದರೂ ಅನಂತರ ರಾಜೀಯಾಗಿ. ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ಇರುವವರು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಾದರು ವಿಷಯ, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇನೋ ಎಂದು ಮಗನಿಗೇ ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದರು.

ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಸಿರೀಶನಿಗೆ ಕಾಫಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಮಾತಿಗಿಳಿದರು ಮಂಗಳಮೈ.

“ಸಿರಿ... ನಿನ್ನ ಹತ್ತೆ ಬಂದು ವಿಷಯ ಮಾತಾಡಬೇಕು...”

“ಹೇಳಮ್ಮ, ಅದೇನು ವಿಷಯ. ಅದಕ್ಕಾಕೆ ಇಷ್ಟು ಪೀಠಿಕೆ, ಮುನ್ನಡಿ ಎಲ್ಲಾ”

“ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿದೆ...” ಸಣ್ಣ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಉಸುರಿದರು.

“ಇರಲಿ, ಅದೇನು ಹೇಳು” ಕಾತರದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

“ರಮೆ ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಏನಾದ್ದೂ ಮಾತಾಡಿದಳೇನು”

“ಹೂಂ... ಅದೂ ಇದೂ ಮಾತಾಡುತ್ತೇ ಇರ್ತಾಳಲ್ಲ”

“ಹಾಗಲ್ಲಪ್ಪಾ... ಅವಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಆಗಲೇ ತಿಂಗಳಾಗ್ತಾ ಬಂತು. ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋ ಯಾವ ಸೂಚನೇನೂ ಇಲ್ಲ... ಅತ್ತಲಿಂದಲೂ ಬಂದು ಪೋನೋ, ಮಾತುಕತೆ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಕೇಳಿದ್ದೇ ಇವಳು ಮಾತು ಮರಸ್ತಾಲೇ... ನಮಗಂತೂ ತುಂಬಾ ಆತಂಕ ಆಗಿದೆ. ನೀವಾದ್ದೇ ವಯಸ್ಸಿನ ಮುದುಗರು. ನಿನ್ನ ಜೊತೆ ಕಷ್ಟ-ಸುಖ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೇನೋ... ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬೆಳೆದಿರೋ ಸಲುಗೆ. ನೀನು ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ತೊಂದರೆ-ಸಮಸ್ಯೆ, ಏನಿದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ, ಹೊರಗೆ ಬರಬಹುದೇನೋಂತೆ”

“ಹೂಂ, ನನಗೂ ಅದೇ ಅನುಮಾನ ಕಾಡ್ತಾ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅವಳಾಗಿ ಹೇಳದೆ ನಾನು ಕೆದಕ ಕೇಳೋದು ಹೇಗೆ? ಅವಳಿಗೆ ಬೇಜಾರಾದರೆ...”

“ಹಾಗಂತ ಸುಮ್ಮನೆಬಿಟ್ಟೆ ಸಮಸ್ಯೆ ಕಗ್ಗಂಟಾಗುತ್ತೆ. ಹೋತಿ ಹಣ್ಣ ಬ್ರಹ್ಮರಾಕ್ಷಸ ಅಂತ. ಏನಿದ್ದೂ ಮೊದಲಲ್ಲೇ ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕಲ್ಲವಾ?”

“ಸರಿ. ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಹೇಳಮಾಡ್ಯಾ”

“ಅವಳ ಹತ್ತೆ ಮಾತಾಡು, ವಿಷಯ ತಿಳಿಂಬ್ಕು ನಿನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ತಂಗಿ ತಾನೇ”

“ಆಯ್ದಮಾಡ್ಯಾ ಪ್ರಯೋತ್ತ ಮಾಡ್ಯಾನೀ”

ಆದರೂ ಸಮಯ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡಲು ಸಿರೀಶನಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳೇ ಬೇಕಾಯಿತು. ಅದೂ ವಾರದ ಕೊನೆಯ ರಜಾದಿನದವರೆಗೆ.

“ರಮಾ ಭಾರೇ... ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತು ವಾಕಿಂಗ್ ಹೋಗಿ ಬರೋಣ” ಎಂದು ಬೆಳಗಿನಲ್ಲೇ ಹೊರಡಿಸಿದ.

ಸುರಮೆಗೂ ಅದೇ ಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ವಾರವಿಡೀ ಕ್ಯಾಬಿಕಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಮುದುಡಿ ಕುಳಿತು ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ, ಹ್ಯು ಮನಗಳು ಜಡ್ಟು ಗಟ್ಟಿತ್ತು.

ಅಲ್ಲದೆ ತನ್ನಲ್ಲೇ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ದುಸುಡ-ದುಮ್ಮಾನಗಳನ್ನು ತೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಒಂದು ಹೊರದಾರಿ ಅವಶ್ಯ ಬೇಕಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಿರಿ ಅಣ್ಣನಿಗಿಂತ ಆಪ್ತರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ?

“ಆಯಿತು. ಹೋಗುವಾ... ನನಗೂ ಒಂದೇ ಸಮ ಎಸಿ ರೂಂನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಯಂತ್ರದ ಜೂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿದ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ತಣ್ಣನೆ ಗಾಳೀಲಿ ತಿರುಗಾಡಿದರೆ ಹಾಯೆನಿಸುತ್ತೇನೆ”

ಇಬ್ಬರೂ ಟ್ರೌಟ್ ಪ್ರಾಯಂಟ್, ಶೂ ಧರಿಸಿ ಮನೆ ಸಮೀಪವೇ ಇದ್ದ ಪಾರ್ಕ್‌ಗೆ ಹೊರಟಿರು.

ಹಸುರಟ್-ತೊಟ್ಟ ಉದ್ದಾನದ ಸುತ್ತಲೂ ತಂಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತು ಬಿರುಸು ನಡಿಗೆಯ ನಂತರ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಹಾಸುಗಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕಾಲಾಡಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತರು.

“ಈಗ ಹೇಳು ರಮು... ಹೋಸ ಸಂಸಾರ... ದಾಂಪತ್ಯ ಹೇಗಿದೆ...” ಸಹಜವಾಗೇ ಕೇಳಿದ ಸಿರೀಶ.

“ಅಂಥಾದ್ದೇನಿದೆ, ಹೋಸತೆಲ್ಲ ಹಳತಾಗಿದೆ ಅಷ್ಟೇ...”

“ಮತ್ತೆ ಹೇಗೆ ನಡಿತಾ ಇದೆ?”

“ನಡಿತಾ ಇದೆಯಾ... ನನಗಂತೂ ಹಾಗನ್ನಿಸೋಲ್ಲ...”

“ಯಾಕೆ ರಮೂ ಹಾಗಂತಿಯಾ?”

“ನಿಂತೇ ಹೋಗಿದೆಯೇನೋ ಅನ್ನಿಸ್ತೂ ಇದೆ”

“ಅದ್ದಾಕೆ? ಅಂಥಾ ಅನುಮಾನ ಹೇಗೆ ಬಂತು? ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನೂ ಅದೇ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದಾರೆ... ಅಲ್ಲ... ನೀನಿಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಆಗಲೇ ತಿಂಗಳಾಗ್ನಾ ಬಂತು... ಆ ಕಡೆಯಿಂದ ಉಭ, ಶುಭ ಅನ್ನೋರೂ ಗತಿ ಇಲ್ಲ... ನಿನ್ನ ಗಂಡನ ಮುಖ ಇರಲಿ... ಪೋನಿನ ಡ್ರ್ಫಿನ ಸಹ ಕೇಳಲ್ಲ...”

ಸುರಮೆ ಉಗುಳು ನುಂಗಿದಳು.

“ಅದ್ಯಾಕೆ ಹಾಗಂತೀಯಾ? ನನ್ನ ಜೊತೆ ಮೊಬೈಲ್‌ಲ್ಯಾಪ್ ಮಾತಾಡಬಹುದಲ್ಲವಾ?”

“ನಿನ್ನ ಮುಖ ಇರೋ ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಹಾಗನ್ನಿಸೋಲ್ಲ ಏನೋ ಸರಿಯಲ್ಲ, ಎದವಟ್ಟಾಗಿದೆ ಅನ್ನೋ ವಾಸನೆ ಬರುತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವಾದ್ದೂ ನಿಜ ಹೇಳು. ಏನಾಗಿದೆ...ಏನಾಗಿದೆ?”

“ಸರಿಬಿಡು... ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಆದ ಮೇಲೆ ಮುಚ್ಚಿಡೋಕೇನಿದೆ? ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಬೇಕೆಂತ ಇದ್ದೆ. ಆದರೆ ಸಮಯ ಕೂಡಿ ಬಂದಿರಲ್ಲ. ನಾನಿನ್ನ ಆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಲ್ಲ. ಆ ಸಂಬಂಧ ಮುಗಿದ ಹಾಗೇನೇ...”

“ಆದರೆ ಯಾಕೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇರಬೇಕಲ್ಲವಾ?”

“ನನಗೂ ವಾಸುಗೂ... ಆ ಮನೆಗೂ ಯಾವುದೇ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಆಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಏತಿ ಅಂದ್ರೆ ಅವನು ಪ್ರೇತಿ ಅಂತಾನೆ. ಅಂಥವನ ಜೊತೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಜೀವನ ಪ್ರೂತ್ತಿ ಕಳೆಯೋದು?”

“ಮುಂದೇನು... ಹಾಗಾದ್ದೆ...”

“ಡಿಪೋಸ್‌ಗೆ ಹಾಕಿದ್ದೀನಿ. ವಾಸುನೂ ಕೊಡೋಕೆ ಒಪ್ಪಿದ್ದಾನೆ. ಮೂರುವರ್ಲಾ ಕನೆಂಟ್ ಮೇಲೆ ಬೇಗ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಿಗುತ್ತೆ”

“ಸರಿ ಬಿಡು... ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಈಗಲೇ ದೂರ ಆಗಿಬಿಡೋದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಕಾಲ ಕಳೆದ ಹಾಗೆ ವಿಷಯ ಕಾಂಪ್ಲಿಕೇಚ್ ಆಗ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತೆ”

“ಹೂರಂ, ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಆಗಿ, ಆ ಪಾಪದ ಜೀವಗಳು ಯಾಕೆ ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಪ್ರಣಬಾಲ್ ಆಗಿ ಹಿಂಸೆ ಪಡಬೇಕು? ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಗನೇ ಬೇರೆ ಆಗಿ ಬಿಡೋಣಾತ್ತ”

“ನಾನೇನೋ ಸರಿ ಅಂತಿನಿ. ಆದ್ದೆ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮ ಹಳೇ ಕಾಲದೋರು. ಅವರು ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹ್ಯಾಗೆ ಜೀರ್ಣಸಿಕೊಳ್ಳಾರೆ? ಎದೆ ಒಡೆತ್ತಾಂಡು ಬಿಡ್ಡಾರೆ ಅಷ್ಟೇ...”

“ನನಗೂ ಅದು ಬೇಡದ ಸಂಗತಿನೇ. ಆದ್ದೆ ಏನಾಡಲಿ? ಇದು ನನ್ನ ಜೀವನದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವರಿಗೆ ನೀನೇ ಹೇಳಿ ಕನ್ನೆನ್ನೋ ಮಾಡಬೇಕು”

“ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡೋಣ. ಆದ್ದೆ ನಿಜಕ್ಕೂ... ನಿಮ್ಮ ಮಧ್ಯೆ ಅಂಥಾ ಸೀರಿಯಸ್ ಪ್ರಾಭ್ಲಂ ಏನಿದೇಂತ ನನಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಲಾಯರಾಗಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಹಿತ್ಯೆಂಬಿಯಾಗಿ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಮನಸ್ಸಾಪಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಈಗ ಡ್ಯೂಸ್‌ ಕಾಮನ್ ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟದೆ. ಯಾವ ದಾಂಪತ್ಯವೂ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರಷ್ಟು ಪರಾಫೆಚ್ ಆಗಿರೋಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಅಷ್ಟಪ್ಪು ಕಾಂಪ್ರಮೆಸ್ ಮಾಡ್ಯೂಳ್ಳೇಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಆಮೇಲೆ ಪಶ್ಚಾತ್ಯಪ ಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತೆ. ಕೋಪದಲ್ಲಿ ಕುಂಟು ಕೊಂಡ ಮೂಗು ಮತ್ತೆ ಅಂಟಿಸೋಕೆ ಬರೋದಿಲ್ಲ. ಯೋಚನೆ ಮಾಡು”

“ಇನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಕೇನೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ವಾಸು ಒಬ್ಬ ಹೆದರುಪುಕ್ಕಲು. ಬೆನ್ನುಲುಬಿಲ್ಲದ ಪ್ರಾಣಿ. ಇನ್ನೂ ಅಪ್ಪ-ಅಮ್ಮನ್ ಕೈ ಕೂಸಿನ ಹಾಗೆ ಆಡಾನೆ. ತಾನಾಗೇ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಮುಂದಿಡೋ ಭಾತಿ ಇಲ್ಲ. ಗಟ್ಟಿ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತಗ್ಸಾಳ್ಯೋಕೆ ಆತನಿಂದ ಆಗೋಡೇ ಇಲ್ಲ. ಜೊತೆಗೆ ಈಗೋ ಪ್ರಾಭ್ಲಂ ಬೇರೆ. ಹಂಡತಿ ಹೇಳಿದ್ದು

ಒಪ್ಪಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟೆ ತನ್ನ ಗಂಡಸ್ತನಕ್ಕೆ ಕುಂದು ಅನೇಕ್ಕೂ ಕುರುಡು ಅಭಿಮಾನ! ಇಂಥವನ ಜೋತೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಜೀವಮಾನವೆಲ್ಲಾ ಕಳೆಯಲಿ? ನನಗೆ ನನ್ನದೇ ಆದ ಆಸೆ, ಅಭಿರುಚಿ, ಆಂಬೀಷನ್ ಇವೆ. ಅವ್ಯಾಪ್ತದನ್ನು ವಾಸು ಗೌರವಿಸೋಲ್ಲ”

“ಸರಿ ಬಿಡು. ಇದು ನಿನ್ನ ಜೀವನದ ಪ್ರಶ್ನೆ. ನಾನು ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಹೇಳೋದಿಲ್ಲ... ಡಿವೋಸ್‌ ನಿನ್ನ ಅಂತಿಮ ಆಯ್ದೆ, ಆದರೆ ಮುಂದಿನ ಕ್ರಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡೋಣ”

“ಹೂಂ. ಅದೇ ಸರಿ”

“ಮೊದಲು ಅಪ್ಪ-ಅಮೃಂಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿ ಮುಂದುವರೆಯಬೇಕು. ಅವರನ್ನು ಹೀಗೆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿಡೋದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ನೀನೇ ಹೇಳ್ತೇಯಾ, ಇಲ್ಲಾ ನಾನೇ ಮಧ್ಯಸ್ಥಕೆ ವಹಿಸಬೇಕೋ?”

“ಸಿರೀ. ನೀನು ಮೊದಲು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸು. ಆಮೇಲೆ ನನ್ನವರಗೆ ಬಂದಾಗ ನಾನೂ ಮಾತಾಡಿನೀ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಳೇ ಕಾಲದವರು, ಸಂಪ್ರದಾಯಕ್ಕೆ ಜೋತೆಬಿದ್ಧವರು, ನನ್ನ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಬೆಲೆ ಕೊಡ್ದಾರಾಂತ ಅನುಮಾನ...”

“ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ಒಪ್ಪಿದ್ದರೆ... ಹೇಗಾದರೂ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗು ಎಂದರೆ?”

“ಅಧರ ಮಾಡಿಸೋಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಡೋಣ. ನಾನಂತರ ಹೆಚ್ಚೆ ಹಿಂದಿಡೋಲ್ಲ”

“ಡಿವೋಸ್ ಆಯ್ದು ಅಂದೇಂ೦ ಮುಂದೇನು ಮಾಡ್ತೇಯಾ?”

“ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಜೀವನಾನೇ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿನಿ. ಹೇಗೂ ವಿದ್ಯೆ ಇದೆ, ಉದ್ಯೋಗ ಇದೆ. ನಾಳ್ಬಿಂಬಿ ಜನಾನ ಸಾಕೋವಷ್ಟು ಸಂಪಾದನೆ ಇದೆ. ಕೆರಿಯರ್ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಕೊಡ್ತಿನೀ”

“ಅಷ್ಟೇನಾ... ಎಷ್ಟು ದಿನಾಂತ ಹಾಗೇ ಇರ್ತಿಯಾ. ನಿನಿಗಿನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತಾರರ ಹರೆಯ. ನೆನಪಿರಲಿ... ಮುಂದಿನ ಜೀವನ ತುಂಬಾ ಉದ್ದವಾಗಿರುತ್ತೆ, ಒಂಟಿತನ ಕಾಡುತ್ತೆ”

“ಒಂಟಿ ಯಾಕೆ? ನನ್ನ ಸ್ವಭಾವ, ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಸರಿ ಹೊಂದುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಮತ್ತೆ ಜೋಡಿ ಆಗ್ತೀನಿ”

“ಅಂದೇ ಮರು ಮದುವೆ ಆಗ್ತೀಯಾ?”

“ಇಲ್ಲ, ನನಗಂತರ ಮದುವೆ ಅನೇಕ್ಕೂ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ನಂಬಿಕೆ-ವಿಶ್ವಾಸ ಕಳೆದು ಹೋಗಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಅಂಥಾ ಬಂಧನ ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು? ಚೆನ್ನಾಗಿರುವಷ್ಟು ದಿನ ಜೋತೆಯಾಗಿರೋದು, ಬೇಡವಾದಾಗ ಬೇರೆಯಾಗೋದು”

“ಲಿವ್ ಇನ್ ರಿಲೇಷನ್ ಶಿಪ್ ಅನ್ನು”

“ಹಾಗೇ ಅಂದೆಕ್ಕೂ”

“ಅಲ್ಲ. ಅವರು ಬಿಟ್ಟು ಇವರು ಬಿಟ್ಟು ಅವರ್ಯಾರೂಂತ ಟ್ರಿಯಲ್, ಎರರ್ ನೋಡ್ತಾ ಜೀವನ ಕಳೀತೀಯಾ?”

“ನೋಡು ಸಿರಿ... ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳೋಕೆ ಈಗ ಓಂ ಆಲ್ಲಿ. ಬದುಕು ನಡೆಸಿದ ದಾರೀಲಿ ನಡೆಯೋದವ್ಯೇ. ಭವಿಷ್ಯಾನ ಈಗಲೇ ನಿರ್ಧರಿಸೋಕೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?”

“ಅದೂ ಸರಿನೇ... ಇದು ನಿನ್ನ ಬದುಕು. ನಿನ್ನ ಭವಿಷ್ಯ... ಇನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಅಮ್ಮೆ ಕಾದಿರ್ತಾಚೆ ತಿಂಡಿ ಮಾಡಿಟ್ಯಾಂಡು...”

“ಹೂಂ... ಆದರೆ ಈಗಲೇ ಈ ವಿಷಯ ಮನೆಲಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡೋದು ಬೇಡ. ನಾನು ಮನೆಲಿ ಇಲ್ಲದಿರೋವಾಗ ಹೇಳು”

“ಅದ್ದುಕೆ, ಇವತ್ತಲ್ಲ ನಾಳೆಯಾದ್ದು ನೀನು ಅವರನ್ನು ಫೇಸ್ ಮಾಡಲೇಬೇಕಲ್ಲವಾ?”

“ಗೊತ್ತು... ಆದರೆ ತಕ್ಷಣದ ರಿಯಾಕ್ಷನ್ ಹೇಗಿರುತ್ತೋಂತ ಆಶಂಕ...! ವಿಷಯ ತಿಳಿದು ಅವರೂ ಶಾಸನಿಂದ ಜೀತರಿಸಿಕೊಂಡು ಸೆಟಲ್ ಆದ ಮೇಲೆ ಮಾತಾಡ್ದೀನಿ...”

“ಸರಿ... ನನ್ನ ಕೆಲಸ ನಾನು ಮಾಡಬಿಡ್ಡೀನಿ. ಆಮೇಲೇ ನೀನೇ ಮೂಂದಿನದ್ದು ನಿಖಾಯಿಸಬೇಕು. ಏನಂತೀಯಾ?”

“ಹೂಂ... ಅದು ಗೊತ್ತಿರೋದೇ. ನಡಿ. ಬಿಸಿಲಾಗ್ತಾ ಇಡೆ. ಬೇಗ ಮನೆ ಸೇರೋಣ” ಎಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಹಾಕಿದರು.

ಮನೆ ಸೇರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಬೇರೋಂದು ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು.

ಇವರಿಗೆ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸುವ ಕಾಲಿ ಪ್ರಸಂಗ ತಪ್ಪಿಸಲೆಂದೋ ಏನೋ, ಶೇಷಾದ್ವಿ ದಂಪತೀ ಆಗಲೇ ಬಂದು ಹಳಬರಾಗಿದ್ದರು.

ಮುಖ ಕಿವುಚಿಕೊಂಡು, ಮುಜ್ಜಿಟ್ ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಹಿರಂಗಗೊಳಿಸಿದ್ದು ಆಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಅಣ್ಣಿ-ತಂಗಿಯ ಮುಖ ದರ್ಶನವಾಗುತ್ತಲೇ ದುರಾನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡವರಂತೆ,

“ನಾವಿನ್ನು ಬರೀವೆ. ಅಲ್ಲ, ಹೋಗೇವೆ. ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದ್ದೀವಿ. ಮುಂದಿನದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ” ಎನ್ನತ್ತಾ ಹೊರಟೆಬಿಟ್ಟರು.

ಒಳಗೆ ಆಗಲೇ ಬಿಗಿ, ಉಸಿರುಕಟ್ಟಿವ ವಾತಾವರಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು.

“ಎನ್ನೊ ಸುರಿ... ವಿಷಯ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮುಂದುವರೆದಿದೆ. ನಮಗೆ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದೆ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದೆಯಲ್ಲಾ”

ಸ್ವಾಮಿಯವರು ಅಲವತ್ತುಕೊಂಡರು.

“ಎನೋ ಎಡವಟ್ಟಾಗಿದೇಂತ ನನಗೆ ಅನುಮಾನ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು. ಈಗ ಅದೇ ನಿಜ ಆಗಿ ಹೋಯಿತು. ಯಾಕೆ ಸುರಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡ್ಯಾಂಡೆ. ಇನ್ನೂ ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕೆಳುಹಿಸಿ ಆರು ತಿಂಗಳೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಆಗಲೇ ಮದುವೆ ಮುರ್ಚ್ಯಾಳ್ಯಾದು ಅಂದ್ರೇನು? ಅದೇನು ತಮಾಣೇನಾ. ಏನು ಹುಡುಗರೋ... ಸುಮ್ಮೆ ಓದ್ಯಾಂಡು ಬಿಟ್ಟೆ ಆಯ್ತು! ವಿವೇಕ, ವಿವೇಚನೆ ಇದ್ದೆ ತಾನೆ...”

“ಮಂಗಳಾ... ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿತಿದೆ. ಮೊದಲು ತಿಂಡಿ ಕೊಡು. ಆಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡೋಣ”

“ಅಯ್ಯೋ... ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿದು ಹೋಗಿದೆ. ನಿಮಗೆ ಮಾತ್ರ ತಿಂಡಿ ಚಿಂತೆ...”

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>